

Súd: Okresný súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 76Ek/2679/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121428692  
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová  
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6121428692.5

## Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., v konaní právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., so sídlom Martina Granca 3618/44, 841 02 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 52 262 821, proti povinnému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. I. XXX, XXX XX G. H. I., v konaní právne zast. JUDr. Mgr. Andrea Pállová, advokát, so sídlom Podzámska 2959/18A, 949 01 Nitra, o vymoženie 26.707,03 Eur s prísl., vedenej súdnym exekútorom, Mgr. Ivetou Ailerovou, so sídlom J. Bottu 21, 934 01 Levice, pod sp. zn. 402EX 1156/22, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydanému vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 76Ek/2679/2021 zo dňa 22.03.2023, takto

### rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.
- II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov sťažnostného konania vo výške 276,95 Eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

### odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 22.03.2023 rozhodnutie, ktorý návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.), povinnému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a uložil mu povinnosť zaplatiť oprávnenému trovy právneho zastúpenia vo výške 275,88 Eur (výrok III.), aplikujúc ustanovenia § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 a § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 166a ods. 1 písm. a/, § 166c ods. 1 písm. d/ zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“).

2/ V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom, sp. zn. RD/10/2021 z 19.04.2021. Žalovanému ním bola uložená povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu škody v sume 26.707,03 Eur, úrok z omeškania zo sumy 20.000,-Eur vo výške 5 % ročne od 07.02.2018 do zaplatenia istiny, náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.073,78 Eur a náhradu trov rozhodcovského konania v sume 1.538,40 Eur. Povinný bol rozhodnutím Okresného súdu Nitra, sp. zn. 28OdK/113/2020 zo dňa 05.05.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2020 dňa 13.05.2020 oddĺžený, a to formou konkurzu vyhláseného podľa IV. časti ZoKR. Súd oddĺžil dlžníka (povinného v exekúcii) tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Z exekučného titulu, ktorý určuje charakter pohľadávky, vyšší súdny úradník ďalej zistil, že pohľadávka, ktorá je v exekúcii vymáhaná, bola rozhodcovským súdom posúdená ako pohľadávka z titulu náhrady škody spôsobenej konateľom obchodnej spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka úmyselným (zavineným) konaním. Poukázal, že exekučný súd je týmto právnym názorom viazaný a nemôže o tejto otázke už rozhodnúť inak, dokonca rozdielne, ako už bolo o nej rozhodnuté v exekučnom titule. Exekučný súd musí rešpektovať právoplatný a vykonateľný nespotebiteľský rozhodcovský rozsudok, v opačnom prípade by došlo k neprijateľnému

prekročení právomoci exekučného súdu. Náhrada škody voči fyzickej osobe štatutára spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka je vždy škoda, ktorá bola spôsobená úmyselným konaním štatutára spoločnosti dlžníka. Všetky rozhodnutia štatutára spoločnosti dlžníka tento vykonal úmyselne. Pokiaľ tieto rozhodnutia viedli k úpadku spoločnosti a z toho dôvodu k vzniku nedobytných pohľadávok veriteľov spoločnosti, vznikla veriteľovi úmyselná škoda. V súvislosti s vyššie uvedeným dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019. Ďalej poukázal na ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“) a na právne závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 M Cdo 11/2010, podľa ktorého „rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu“.

3/ Vyšší súdny úradník ďalej zistil, že nárok vymáhaný v tomto exekučnom konaní nie je pohľadávkou, ktorú si oprávnený prihlásil do konkurzu na majetok spoločnosti KROVBER s.r.o v sume 28.413,15 Eur, a ktorá vznikla z titulu zmluvy o pôžičke. Keďže pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní vznikla z titulu náhrady škody spôsobenej konateľom obchodnej spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ide o pohľadávku, ktorá je v súlade s ustanovením § 166c ZoKR oddĺžením nedotknutou pohľadávkou.

4/ Aj napriek tomu, že povinný bol rozhodnutím Okresného súdu Nitra, sp. zn. 28OdK/113/2020 zo dňa 05.05.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2020 dňa 13.05.2020 oddĺžený, vyšší súdny úradník konštatoval, že oprávnený si v exekučnom konaní uplatnil pohľadávku, ktorá je oddĺžením nedotknutá (§ 166c ods. 1 písm. d/ ZoKR). Oddĺžením bol povinný zbavený iba takých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze (§ 166a ods. 1 písm. a/ ZoKR), v rozsahu v ktorom nebudú uspokojené v konkurze. Voči takýmto pohľadávkam je preto možné viesť exekúciu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované ustanovenia ZoKR, vyšší súdny úradník uzavrel, že nárok, ktorý je predmetom tohto exekučného konania môže byť uspokojený v exekučnom konaní. Keďže nezistil žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie, v súlade s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

5/ O trovách konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie rozhodol v súlade so zásadou úspechu, ktorý v konaní dosiahol oprávnený a preto mu vznikol nárok na náhradu nákladov spojených s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník oprávnenému priznal nárok náhradu trov vo výške 275,88 Eur (jeden úkon právnej služby v polovičnej sadzbe vo výške 45,98 Eur + režijný paušál v sume 1 x 11,63 Eur + DPH), ktoré mu má uhradiť povinný.

6/ Proti rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, pretože rozhodnutie považoval za nesprávne. Exekučným titulom je sporný rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/10/2021, ktorý je podľa jeho názoru materiálne nevykonateľný, nakoľko mu nebol riadne doručený v zmysle ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z.z., nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, teda nie je spôsobilým exekučným titulom. Na skúmanie týchto vlastností exekučného titulu je oprávnený exekučný súd. Z uvedeného dôvodu sa preto nie je možné ani dovoľávať jeho účinkov a zrovnoprávňovať ho s právoplatným rozsudkom súdu. Povinný bol v čase doručovania rozsudku dlhodobo z pracovných dôvodov v Nemecku. Rozhodcovský rozsudok neprevzal, ale poštová služba ho vydala jeho kamarátovi bez toho, aby bol na prebratie úradných zásielok doručovaných do vlastných rúk riadne splnomocnený. Z tohto dôvodu sa o predmetnom rozhodnutí povinný ani nedozvedel. Rozhodca zrejme účelovo doručoval všetky písomnosti týkajúce sa rozhodcovského konania, vrátane žaloby na neaktuálnu (predchádzajúcu) adresu trvalého pobytu povinného, a to aj napriek tomu, že povinnosť doručovania na aktuálnu adresu trvalého pobytu ukladá rozhodcovi samotný § 25 ods. 1 prvá veta zákona č. 244/2002 Z.z. Z uvedeného dôvodu nemohol povinný ani uplatniť včas účinnú obranu v rozhodcovskom konaní. Okrem toho, právomoc rozhodcovského súdu nebola pre prípad uplatňovania domnelého nároku z titulu zodpovednosti za škodu konateľa v rozhodcovskej doložke absolútne zakotvená. Všetky vyššie uvedené okolnosti sú dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorého sa však povinný nemohol bez svojho zavinenia domáhať s poukazom na znenie § 40 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z.

7/ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019, na ktorý sa vyšší súdny úradník v odôvodnení uznesenia odvoláva, absolútne nerieši otázku, či na zodpovednosť povinného za škodu spôsobenú v rámci výkonu funkcie konateľa sa vyžaduje úmyselné zavinenie v kontexte právnych následkov v rámci právnych účinkov oddĺženia fyzickej osoby konkurzom. Nie je

zrejme, na podklade čoho vyšší súdny úradník uzavrel, že náhrada škody fyzickej osoby štatutára podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je vždy škodou, ktorá bola spôsobená úmyselným konaním. Nevyplýva to ani z uvedeného nálezu Ústavného súdu SR. Zodpovedanie otázky – či povinný konal úmyselne, alebo nie, má však zásadný vplyv na prípadnú vymáhateľnosť pohľadávky v zmysle konkurzných predpisov. Poukázal na argumentáciu Okresného súdu Banská Bystrica, ktorú tento súd aplikoval práve v spomínanom náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019 a s ktorou sa povinný v plnej miere stotožňuje: „Nemožno sa však stotožniť s jeho tvrdením, že náhrada škody spôsobená podľa § 135a ods. 5 Obch. zák. pre svoj vznik vyžaduje úmyselné konanie, v dôsledku čoho sa takáto náhrada škody považuje vždy za škodu spôsobenú úmyselným nepoctivým konaním dlžníka. Takéto tvrdenie nemá oporu v zákone. Medzi oprávneným a povinnou totiž existoval obchodnoprávny vzťah, pričom v zmysle obchodnoprávnych noriem zodpovednosť za škodu spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti za spôsobenú škodu (§ 373 Obch. zák.). Ani z ustanovenia § 135a Obch. zák. nevyplýva, že na vznik škody sa vyžaduje úmyselné zavinenie dlžníka, ktoré sa z tohto dôvodu ani neskúma. V danom prípade sa pri zodpovednosti za škodu skúma len existencia škody (jej vznik), porušenie povinnosti konateľa a príčinná súvislosť medzi nimi. Na základe týchto skutočností preto ani pohľadávka, ktorá vznikla z titulu zodpovednosti konateľa za spôsobenú škodu v zmysle § 135a Obch. zák., nie je nedotknutou pohľadávkou podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z.“. Kategoricky odmietol, že by mal v úmysle akýmkoľvek spôsobom poškodiť práva a oprávnené záujmy oprávneného, resp. spôsobiť mu úmyselne škodu pri výkone funkcie konateľa. Návrh na oddĺženie konkurzom podal povinný až dva a pol roka po uzavretí zmluvy o pôžičke, pričom sa dobrovoľne vzdal všetkého svojho majetku v prospech svojich veriteľov, z čoho rovnako nevyplýva akýkoľvek úmysel povinného spôsobiť oprávnenému škodu. Taktiež nie je možné z objektívnych dôvodov dávať za vinu povinnému (ako sa to snaží účelovo spraviť oprávnený), že si aktívne nebránil svoje práva v rámci rozhodcovského konania, keďže rozhodca opomínajúc jeho povinnosti nedoručoval žiadne z listín týkajúcich sa predmetného konania na adresu trvalého pobytu povinného.

8/ Pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní je duplicitným uplatnením identického nároku oprávneného na plnenie ručiteľa z titulu pôžičky (v rovnakej sume) len z formálneho hľadiska inak nazvaný. Oprávnený využil situáciu a zneužitím rozhodcovskej doložky našiel za pomoci rozhodcu spôsob, akým prelomiť ustanovenia ZoKR o nevymáhateľnosti pohľadávok v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Akceptovaním a prehliadaním závažných a dôvodných pochybností o vykonateľnosti exekučného titulu v tomto konaní, by bol de facto akceptovaný absurdný stav, že napriek absencii rozhodcovskej zmluvy a nezákonnému doručovaniu rozhodujúcich súdnych písomností, by bolo možné bez ďalšieho viesť exekúciu voči „dlžníkovi“ iba z toho titulu, že nárok nevyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, v dôsledku čoho exekučný súd nemá povinnosť skúmať oprávnenosť a vecnú správnosť exekučného titulu.

9/ Exekučné konanie je nevyhnutné zastaviť, nakoľko sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu (§ 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku). Na majetok povinného bol dňa 14.05.2020 právoplatne vyhlásený konkurz, ktorým Okresný súd Nitra zbavil dlžníka/povinného všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené konkurze. Oprávnený bol dňa 18.06.2020 o vyhlásení konkurzu riadne, v súlade s ust. § 167l ods. 4 ZoKR písomne oboznámený, pričom svoju pohľadávku voči povinnému si v konkurze aj uplatnil prihláškou a táto pohľadávka bola v súlade so ZoKR pomerne s ostatnými prihlásenými pohľadávkami v konkurze čiastočne uspokojená. Po skončení konkurzu podal oprávnený za účelom uspokojenia aj zvyšku svojej pohľadávky na rozhodcovský súd žalobu o náhradu škody údajne spôsobenú povinným ako bývalým konateľom spoločnosti KROVBER s.r.o., a to aj napriek tomu, že zaplatenie identickej sumy už požadoval od povinného ako súkromnej osoby z titulu ručiteľského záväzku, čo vyvoláva otázku právnej akceptovateľnosti a súladu s dobrými mravmi, požadovať od povinného uhradiť duplicitne dlžnú sumu. Zmluva o pôžičke, ručiteľský záväzok povinného, ako aj akýkoľvek iný nárok oprávneného vznikol nepochybne pred vyhlásením konkurzu, a preto je ho potrebné považovať za starý dlh, ktorý sa v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinného stal voči povinnému nevymáhateľný v rozsahu, v akom nebude uspokojený v konkurze (§ 166a ods. 1 písm. a) v spojení s § 166e ZoKR). Podľa názoru povinného nebolo v žiadnom rozsahu preukázané, že by povinný spôsobil oprávnenému škodu úmyselne, čo by malo viesť k posúdeniu pohľadávky oprávneného ako pohľadávky nedotknuteľnej konkurznou. Exekučný titul je podľa názoru povinného potrebné považovať za nevykonateľný zároveň s ohľadom na skutočnosť, že neboli splnené procesné podmienky pre nadobudnutie jeho právoplatnosti,

a to konkrétne, že nebol riadne doručený povinnému. Všetky tieto skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, a preto je nevyhnutné exekučné konanie zastaviť.

10/ Apeloval na konajúci súd, aby sa riadne zaoberal materiálnou vykonateľnosťou rozhodcovského rozsudku, nakoľko nedostatočné posúdenie exekučného titulu môže mať za následok nespravodlivé usporiadanie veci a zásadný negatívny dopad na budúce postavenie a pôsobenie povinného, ktorý dobrovoľne podal návrh na vyhlásenie konkurzu v dobrej viere, že za využitia tejto zákonnej možnosti si nebude už nikto voči nemu uplatňovať domnelé nároky z minulosti. Na základe vyššie uvedeného navrhol zmeniť napadnuté uznesenie tak, že sťažnostný súd exekúciu zastaví. Zároveň žiadal, aby mu bola priznaná náhrada trov konania za 3 úkony právnej služby, a to za prípravu a prevzatie právneho zastupovania, za spísanie návrhu na zastavenie exekúcie a za podanie tejto sťažnosti.

11/ Oprávnený sa s napadnutým uznesením plne stotožnil a navrhol, aby súd zamietol sťažnosť povinného a zaviazal povinného na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 276,95 Eur za 1 úkon právnej služby v polovičnej sadzbe (vypracovanie tohto vyjadrenia: 1 x 218,27 Eur = 218,27 Eur + režijný paušál za 1 úkon právnej služby: 1 x 12,52 Eur = 12,52 Eur + 20 % DPH v sume 46,16 Eur). Mal za to, že povinný si zamieňa svoj starší záväzok z titulu ručiteľského prehlásenia, so svojim novým záväzkom vzniknutým z titulu náhrady škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Tvrdenia povinného sú nesprávne a nezohľadňujú judikatúru Ústavného súdu SR (ustálenú rozhodovaciu činnosť všetkých štyroch senátov Ústavného súdu SR definovanú v jeho hlavne zjednocujúcom náleze sp. zn. IV. ÚS 22/2020-67 zo dňa 13.05.2020, tiež ale v nálezoch sp. zn. III. ÚS 148/2020 zo dňa 09.03.2021, sp. zn. II. ÚS 300/2018-54 zo dňa 05.09.2018, sp. zn. I. ÚS 265/2020-59 zo dňa 15.12.2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020-49 zo dňa 05.11.2020, sp. zn. IV. ÚS 282/2020-74 zo dňa 10.11.2020, sp. zn. IV. ÚS 139/2021-81 zo dňa 13.07.2021, sp. zn. II. ÚS 43/2022-95 zo dňa 24.05.2022), tiež judikatúru Okresného súdu Bratislava V ako kauzálnu príslušného súdu vo veciach rozhodcovského konania, Krajského súdu v Bratislave, ani rozhodovaciu prax exekučného Okresného súdu Banská Bystrica.

12/ Celá konštrukcia tvrdení povinného o tom, že exekvovaná pohľadávka nejako súvisí s osobným konkurzom povinného, je nesprávna. Primárna pohľadávka oprávneného (z titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 08.12.2017, ku ktorej povinný pristúpil ako ručiteľ) vznikla judikovaním rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/162/2018 jeho vykonateľnosťou dňa 11.12.2018. Právo na jej uplatňovanie oprávnenému zaniklo dňa 13.05.2020 osobným konkurzom povinného. Sekundárna pohľadávka oprávneného – náhrada škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka vznikla judikovaním rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/10/2021 jeho vykonateľnosťou dňa 30.04.2021. Táto nová pohľadávka nemohla zaniknúť v osobnom konkurze povinného, lebo v čase konkurzu ešte neexistovala. Jedná sa nesporne o pohľadávku pokonkurznú a o pohľadávku, ktorá existuje. Podobnú situáciu už riešil exekučný Okresný súd Banská Bystrica napríklad v uznesení, sp. zn. 35EK/1234/2018 zo dňa 19.01.2021. Aj keby rozhodcovské konanie o náhradu škody prebehlo pred konkurzným konaním povinného a pohľadávka podľa § 135a ods. 5 obchodného zákonníka by bola judikovaná pred vyhlásením konkurzu, aj tak by sa jej toto konkurzné konanie netýkalo, lebo sa jedná o pohľadávku podľa § 166c ods. 1 písm. d) ZoRK, t. j. pohľadávku konkurzom povinného nedotknutú. Námietka povinného v presadzovaní hypotézy, že pôvodný ručiteľský záväzok povinného je právne totožný s náhradou škody definovanou § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je irelevantná. Na to, aby vzniklo veriteľovi sekundárne právo uplatniť voči dlžníkovi (štatutárovi spoločnosti dlžníka) náhradu škody definovanú v § 135a ods. 5 obchodného zákonníka, musel tomuto právu prechádzať vznik primárnej nedobytej pohľadávky voči spoločnosti dlžníka. Primárna obchodná pohľadávka je pohľadávkou voči spoločnosti dlžníka. Sekundárna pohľadávka za náhradu škody voči štatutárovi spoločnosti dlžníka vzniká až jej judikovaním súdom resp. rozhodcovským súdom potom, ako si veriteľ nedokázal vymôcť svoju primárnu pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 63/2019-59 zo dňa 19.11.2019, v ktorom ústavný súd v princípe skonštatoval, že náhrada škody voči štatutárovi spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 resp. podľa § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka v situácii, kedy si veriteľ nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka, je škodou úmyselnou. Pri posúdení tejto otázky je „potrebné vždy brať do úvahy skutkové zistenia uvedené v odôvodnení rozhodcovského rozsudku“. Pokiaľ rozhodcovský súd v odôvodnení rozhodcovského rozsudku uvedie, že povinný ako štatutár spoločnosti dlžníka spôsobil úmyselnú škodu v súlade s § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, tak sa jedná o nedotknutú pohľadávku v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR. Rozhodcovský súd vo výrokovej časti v čl. III. exekučného titulu uviedol: „Rozhodcovské konanie RD/10/2021 bolo nespotebitelským – obchodným sporom vedeným v súlade s § 135a ods. 5

Obchodného zákonníka za náhradu škody úmyselne spôsobenej škody žalovaným pri výkone funkcie konateľa v spoločnosti KROVBER s.r.o. (IČO: 44 064 918).“ a podrobne v čl. 4 odôvodnenia odôvodnil, prečo priznal oprávnenému ako žalobcovi jeho nároky – náhradu škody.

13/ Povinný vo svojej sťažnosti k tvrdeniam, že mu exekučný titul nebol doručený, nepredložil žiadne verifikovateľné dôkazy. Rozhodcovský súd doručoval zásielky v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/10/2021 plne v súlade s § 25 zákona č. 244/2002 Z. z. (doporučene a zvlášť nad rozsah zákona, ako úradnú zásielku určenú do vlastných rúk na adresu trvalého bydliska povinného). Pri doručovaní rozhodcovského uznesenia sp. zn. RD/10/2021 zo dňa 01.02.2021 (Oznámenie o začatí rozhodcovského konania, výzva) sa zásielka vrátila späť rozhodcovskému súdu s poznámkou doručovacej pošty „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Rozhodcovský súd z Obchodného vestníka č. 90/2020 zo dňa 13.05.2020 a č. 230/2020 zo dňa 30.11.2020 zistil, že povinný si uvádza ako svoju doručovaciu adresu G. H. I. XXX, XXX XX G. H. I.. Exekučný titul preto znova na adresu G. H. I. XXX, XXX XX G. H. I.. Táto zásielka bola prevzatá „splnomocnencom“, ako je nesporné uvedené na poštovej návratke. Je vylúčené, aby doručovací poštový pracovník vydal doporučenú úradnú zásielku určenú do vlastných rúk inej osobe, ako je adresát, alebo ako je osoba k tomu splnomocnená. Je preto nesporné, že splnomocnená osoba, ktorá za povinného prevzala dňa 23.04.2021 zásielku s rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/10/2021 zo dňa 19.04.2021 disponovala platným splnomocnením Slovenskej pošty o tom, že môže za povinného preberať aj úradné zásielky určené do vlastných rúk. O tom, že adresa povinného G. H. I. XXX, XXX XX G. H. I. v čase priebehu rozhodcovského konania sp. zn. RD/10/2021 bola jeho riadna doručovacia adresa preukazuje aj to, že aj Okresný súd Banská Bystrica v napadnutom uznesení (a tiež v predošlých uzneseniach) uvádza pri povinnom adresu G. H. I. XXX, XXX XX G. H. I.. Podobnej situácie doručovania v rozhodcovskom konaní a posudzovaní rozhodcovského rozsudku v rámci exekučného konania sa týka uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 398/2019-16 zo dňa 17.12.2019 (čl. 32 a 33). K doručovaniu (nielen) v rozhodcovskom konaní poukázal na ustanovenie § 25 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. a komentárovú literatúru (Gyárfáš, J. - Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 378, 379; Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S. Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 411 – 412) a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 156/2018 zo dňa 16.06.2018. Účinnosť doručovaných úkonov v súkromnom práve predpokladá, že prejav vôle dôjde do sféry (dispozície) adresáta. Týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej strane – odosielateľovi. Pod pojmom „dôjde do sféry“ je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s obsahom jej adresovaného právneho úkonu. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

14/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

15/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

16/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

17/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Povinný v sťažnosti uviedol štyri námietky, a to že: a/ exekučný titul mu nebol doručený, b/ absentuje rozhodcovská zmluva, ktorá by založila právomoc rozhodcovského súdu pre prípad zodpovednosti konateľa za škodu, c/ škoda, ktorá bola exekučným titulom priznaná nebola spáchaná úmyselne a d/ nejedná sa o pokonkurznú pohľadávku (z dôvodu, že ide o duplicitné uplatnenie pohľadávky z titulu zmluvy o pôžičke a ručiteľského vyhlásenia povinného).

18/ Konanie o zastavení exekúcie podľa právnej úpravy účinnej od 01.04.2017 je návrhovým konaním, v ktorom aktívna legitímácia svedčí výlučne povinnému a nie je opravným prostriedkom, ktorým by

sa napádal exekučný titul. Prvú námietku o nedostatku formálnej vykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu jeho nedoručenia, resp. nedostatku riadneho doručenia (prevzal ho jeho kamarát), nemôže sťažnostný súd akceptovať pre jej oneskorenosť. Spochybnenie formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ktorý je v konaní opatrený doložkou vykonateľnosti, je skutočnosťou zistiteľnou len na základe tvrdení povinného. Tento dôvod však povinný neuviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, ale až v sťažnosti. Pritom niet pochybností o tom, že povinným tvrdený nedostatok formálnej vykonateľnosti exekučného titulu je takou skutočnosťou, ktorá tu musela byť ešte pred začatím exekúcie (nevznikla v čase podania sťažnosti). V nových exekučných konaniach (začatých od 01.04.2017) sa uplatňuje zásada koncentrácie exekučného konania, vyjadrená v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej exekučný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietne, ak povinný dôvody zastavenia exekúcie neuplatnil včas. Právna úprava povinnosti tvrdenia v rámci koncentračnej zásady pri návrhoch povinného na zastavenie exekúcie je rigorózna, a teda súd návrh podaný oneskorene zamietne i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je (§ 61l ods. 3 druhá veta Exekučného poriadku). Skoncentrovaním obrany povinného v nových exekučných konaniach zákonodarca so zreteľom na povinnosť každého správať sa zodpovedne a efektívne v súdnom konaní, stanovil, že na úkony, ktoré mohol povinný použiť už pri návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (bez ohľadu na to, či ho podal), sa neprihliada. Zákonodarca takouto úpravou chcel zrýchliť poskytovanie súdnej ochrany, teda prinútil subjekty niesť zodpovednosť za to, akým spôsobom budú svoju obranu či útok v konaní realizovať. Koncentrácia exekučného konania sa prejavuje v tom, že povinný musí uviesť všetky skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zastavenie exekúcie a ktoré tu boli už v čase od vzniku exekučného titulu do začatia exekučného konania, v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. Platnosť záverov rozhodovacej praxe exekučného súdu potvrdzujú i viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, napr. II. ÚS 231/2021 z 24.05.2022, II. ÚS 483/2023 z 24.10.2023, IV. ÚS 106/2023 z 21.02.2023, sp. zn. I. ÚS 119/2020 z 03.03.2020 alebo I. ÚS 563/2022 z 19.10.2022, a to i priamo vo vzťahu k namietanej formálnej vykonateľnosti (II. ÚS 577/2022 z 14.12.2022). Exekučný poriadok akceptuje ako účinnú obranu proti uplatneniu koncentračnej zásady tvrdenia preukazujúce, že povinný nemohol bez vlastnej viny uplatniť také skutočnosti už skôr (§ 61k ods. 3 posledná veta Exekučného poriadku). Povinný však v sťažnosti žiadne také dôvody neuviedol. Sudca preto pri rozhodovaní o sťažnosti na námietku, ktorou povinný spochybňoval riadnosť doručenia exekučného titulu a s ním spojenú formálnu vykonateľnosť, neprihliadal.

19/ Ani tvrdenia o nedostatku právomoci z dôvodu neexistencie rozhodcovskej doložky (pre prípad zodpovednosti konateľa), nenamietal povinný v návrhu na zastavenie exekúcie (len konštatoval, že rozhodca si neprípustne extenzívne vyložil rozhodcovskú doložku) a preto platí, to čo v súvislosti s koncentračnou zásadou uviedol sudca vyššie. Okrem toho, súčasná rozhodovacia prax Ústavného súdu SR sa opakovane prikláňa k názoru, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať v nesporebných veciach právomoc rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (napr. II. ÚS 300/2018, II. ÚS 22/2020, II. ÚS 298/2020, II. ÚS 63/2019, I. ÚS 265/2020, IV. ÚS 139/2021 z 13.07.2021), a to ani vo vzťahu k tomu, či sa uplatňuje na konateľov dlžníka v zmysle § 135a OBZ, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle ZoRK iné inštitúty (námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona č. 244/2002 Z.z., resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z.). Možnosť uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľských veciach vylučuje skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

20/ Exekučný súd nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú ani obranu povinného, že škoda nevznikla jeho úmyselným konaním. Vyšší súdny úradník správne poukázal na to, že exekučným titulom je exekučný súd viazaný. Z predloženého exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku, sp. zn. RD/10/2021, vydaného ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom, dňa 19.04.2021, mal sudca za preukázané, že právnym dôvodom vzniku záväzku povinného bola škoda spôsobená konateľom (povinným v tejto exekúcii) spoločnosti KROVBER s.r.o. podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Hoci z § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka vyplýva objektívna zodpovednosť konateľa (teda uvedené ustanovenie neprezumuje škodu ako úmyselnú), rozhodcovský súd skúmal aj formu zavinenia povinného na vzniku

škody a formu zavinenia následne aj posúdil. Spor medzi oprávneným a povinným o tom, či škoda bola povinným spôsobená úmyselne, bol tak s konečnou platnosťou vyriešený pred rozhodcovským súdom, ktorý dospel k záveru, že povinný svojím úmyselným konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou spôsobil spoločnosti škodu. Tvrdenia povinného v exekučnom konaní, že škodu nespôsobil úmyselne, neobstoja, pretože zásadne platí, že relevancia všetkých tvrdení/skutočností, ktoré povinný mohol uplatniť pred súdom v základnom konaní, skončila nadobudnutím právoplatnosti exekučného titulu. Exekučný súd je viazaný predloženým exekučným titulom a jeho skutkovými a právnymi závermi bez možnosti jeho meritórneho prieskumu, pričom ani prípadné vady (aj v podobe prípadných nesprávnych skutkových zistení a z nich vyvodенých právnych záverov) základného konania sa do exekučného konania neprenášajú. Pokiaľ povinný so závermi rozhodcovského súdu polemizuje v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosti, je zrejmé, že sa tak vo svojej podstate domáha vecného prieskumu exekučného titulu, ktorý však v exekučnom konaní nie je prípustný.

21/ Otázka zavinenia pri pohľadávkach zo zodpovednosti za škodu je zásadná pri oddlžení dlžníka podľa IV. časti ZoKR. Ustanovenie § 166c ods. 1 písm. d/ ZoKR prehlasuje za oddlžením nedotknuté len pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví (bez ohľadu na povahu zodpovednosti, t.j. objektívnu, subjektívnu, spôsobenú úmyselným alebo nebanlivostným konaním) alebo za škodu na iných predmetoch právnych vzťahov spôsobenú úmyselným konaním. Nakoľko v rozhodcovskom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že škoda vznikla úmyselným konaním povinného, vzťahuje sa na takú pohľadávku ustanovenie § 166c ods. 1 písm. d/ ZoKR, čo znamená, že je oddlžením povinného nedotknutá. Nedotknuté pohľadávky sú vymáhateľné počas konkurzu a aj po zrušení konkurzu. Skúmanie okamihu vzniku takej pohľadávky (či sa jedná o pohľadávku vzniknutú pred konkurzom alebo o pokonkurznú pohľadávku) sudca považoval v prejednávanej veci za bezpredmetné, nakoľko nemôže nič zmeniť na závere o nedotknuteľnosti pohľadávky, resp. spôsobilosti jej vymáhania.

22/ Nakoniec sudca za neopodstatnené považoval aj námietky povinného o duplicitě pohľadávky. Skutočnosť, že oprávnený mal voči povinnému a spoločnosti KROVBER s.r.o. pohľadávku v rovnakej výške na základe zmluvy o pôžičke, ešte neznamená, že pohľadávka priznaná exekučným titulom je totožnou pohľadávkou. Každá z nich má odlišný právny základ. Nárok z titulu zmluvy o pôžičke (spolu s ručiteľským vyhlásením) bol nárokom, ktorý vznikol zo zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným, nárok priznaný exekučným titulom je nárokom na náhradu škody za porušenie povinností konateľa konať s odbornou starostlivosťou. Čo je však podstatnejšie, súd opätovne poukazuje na nerelevantnosť takých námietok v exekučnom konaní. Tvrdenia o duplicitě, resp. neexistencii nároku na náhradu škody, prípadne jeho výšky, mohol a mal povinný uplatňovať v základnom konaní. Domáhať sa akejkoľvek vecnej nápravy exekučného titulu v exekučnom konaní nie je možné, a preto nemohla byť taká obrana v exekučnom konaní vyhodnotená ako dôvodná.

23/ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne dôvody sudca sťažnosť povinnej ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 ods. 1 CSP.

24/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

25/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

26/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

27/ Oprávnený, ktorý bol v sťažnostnom konaní úspešný, si za vyjadrenie k sťažnosti povinného uplatnil trovy právneho zastúpenia. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Vychádzajúc z predmetu konania (istiny 26 707,03 Eur), priznal sudca oprávnenému podľa § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti odmenu vo výške 218,27 Eur a 12,52 Eur ako režijný paušál za rok 2023 + 20% DPH v sume 46,16 Eur. Trovy exekúcie oprávneného za vyjadrenie k sťažnosti povinného vo výške 276,95 Eur priznané mu týmto rozhodnutím a trovy priznané mu rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka vo výške 275,88 Eur (výrok III. napadnutého uznesenia), budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).